

ošetřovatelky pečovaly, on každý den přicházel na návštěvu, no a jeho žena...

„Ahoj Lído,“ promluvil na ni šeptem, i když v pokoji nebyl nikdo, koho by mohl rušit. Jen ona se svou postelí, noční stolek, pokroucené žaluzie a nedaleko její ruky vypínač, kterým si mohla v případě potřeby přivolat pomoc. Už dva týdny na něj přitom nedosáhla, nebyla schopná se ani pohnout. Vedle postele stál stojan s infuzí a do kanyly levého předloktí ženě pomalu vtékaly sny.

Ženě...

Její tvář už dávno nebyla tvář, kterou si pamatoval. Drobná ústa se ztrácela pod obrovským nosem, který se tyčil jako chrám uprostřed rozbitého náměstí. Oči měla zavřené a tenká víčka nejvíc ze všeho připomínala žilkami prokvetlou pavučinu. Napnutá kůže pak zase žlutý voskovaný papír, jen jej převázal mašlí, aby se nerozbalil a neodkryl zbytky masa uvnitř.

Od krku dolů byla přikrytá, ale on věděl, že má na sobě prostou noční košili a pod ní pleny. Přejel pohledem její ruce, dvě tenké tyčky s mohutnými klouby na zápěstí a na prstech. Ležely na bílém prostěradle jako větve, sukovité a zbavené kůry.

„Lído, slyšíš mě?“

Pohnula hlavou, aspoň se mu to zdálo. Na lebce jí rostly ostrůvky krátkých splených vlasů. Měly šedou barvu, přestože té ženě nebylo ještě ani sedmačtyřicet. Ještě před půl rokem jí tmavé kadeře padaly až do půli zad, účes byl jednou z mála věcí, na které si skutečně potrpěla. Muž si vzpomínal na to, jak si ty vlasy každé ráno nekonečně dlouho pročesávala. Dělala to tak odjakživa, každý den jejich společného života. Když se teď podíval na chomáčky šedivých štetin...

Znovu přitiskl jazyk na patro, aby zaplašil slzy. Ale sám dobře věděl, že není možné je zastavit navždy. Snad jen o malou chvíli zdržet.

* 1996

DÍVKA V PARKU

1.

V létě šestadevadesátého jsem byl štěně, které se sotva vykutálelo z pelechu. Aspoň tak na mě kolegové nahlíželi; co na tom, že jsem měl za sebou roky studia na fakultě žurnalistiky nebo že jsem se jako jeden z mála v redakci domluvil anglicky? Byl jsem zkrátka elév, který může být rád, když mu starší a zkušenější kolegové občas dovolí udělat pro ně nějakou tu rešerši.

Rešerši neboli špinavou práci. Dnes, kdy jeden google vládne všem a člověk schrástí stovky nebo dokonce tisíce článků jediným kliknutím, je to daleko snazší. Ovšem tehdy byl internet v plenkách a pro drtivou většinu světa nedostupný, mobilní telefon velikosti kufříku mělo jen pár vyvolených a do spuštění facebooku zbývalo ještě předlouhých osm let. Takže sehnat podklady k připravovanému článku byla řehole, která obvykle padla na pomocnou sílu. Což jsem byl v šestadevadesátém já. Jen já.

„Terenci, sežeň tohle, Terenci, přines tamto.“

Říkali mi Terenci, přestože mé jméno je Marek. Marek Vráz. Ale některému z kolegů jsem připadal podobný Terence Hillovi, herci z italských komediálních filmů, a ta přezdívka se ujala

rychleji, než bych čekal. Je zvláštní dostat ve čtyřiaadvaceti nové jméno, ale zvykl jsem si. Musel jsem.

Když jsem poprvé přišel do redakce našeho plátku, div jsem nepraskl pýchou. Přijali mě na základě několika esejů a dvou nebo tří reportáží, které jsem publikoval ještě na škole, no a taky jsem jim poslal motivační dopis v angličtině, od čehož jsem si sliboval výrazné plusové body. Zpětně viděno po mně hráblí jen proto, že se jim neplánovaně uvolnilo místo a nikdo jiný se na něj nehrnul. Lokální noviny nejsou zrovna snem žurnalisty s čerstvým diplomem, ten obvykle míří výš, nejlépe do celorepublikového tisku, protože tam na něj už všichni čekají, aby mu dali kancelář, dostatek času a prostředků a nechali ho pracovat na tématech, která sám uzná za hodná svého génia.

No, já se s lokálním plátkem smířil nejspíš proto, že jsem nikdy nekoukal příliš nahoru. Měl jsem daleko do sebejistého bouráka, který umí bouchnout do stolu a říct si o nášup. Byl jsem Terence, poslíček, poskok, pomocná síla.

Ale dělal jsem noviny a na tom jediném záleželo.

Ukončil jsem vysokou, žil jsem sám v pronajatém bytě velikosti kartonové krabice a neznal jsem nic než práci. Aby ne, do Deníku jsem nastoupil jen pár dnů po promoci a do chvíle, než se stala ta věc se Sárrou Kytnerovou, jsem měl odpracováno sotva dva měsíce.

Ten případ změnil osudy několika lidí, přičemž fakt, že jsem na něm získal první zkušenosti a šrámy, je daleko nepodstatnější než to, co se stalo jim. Sářiní rodiče, její strýc nebo šílenec Divous, ti všichni se najednou ocitli uprostřed dění, obnažení i poplivaní, protože její smrt...

Tedy... Říkám smrt, přestože Sářino tělo se nikdy nenašlo. Je to paradox, dokonce se nikdy nenašlo ani místo, kde by měla o život přijít. Jedinou hmatatelnou věcí byly její doklady a pak kalhotky, obyčejné, černé a s natrženým švem. Ani na těch se ale neobjevila jediná kapka krve.